

Hogyan nézzünk szembe a halállal?

Az imént olvasott soraiban Pál apostol arról ír, hogyan néz szembe a halállal. Az apostol életében ez nem íróasztal mellett történő filozófálgatásban születik meg, hiszen Jézus Krisztus szolgálatában gyakran került valóságosan a halál közelébe. Van mit végiggondolnia, van miről bizonyosságot tennie, amikor ezeket a mondatokat leírja a korintusi gyülekezetnek. De vajon hogyan jutott levelében ide, miért tartja fontosnak, hogy kifejtse a feltámadás reménységét?

Az előző fejezetben arról írt, hogy bár az evangélium szolgálataért nem kap látható jutalmat, hanem sokkal inkább üldözés és megvetés az osztályrésze, ő mégsem csügged el, nem adja fel, amit Isten rábízott. Szenvedéseit, amelyek során külső embere megromlik, de belső embere magújul, nem tagadja. Mindezek vezetnek oda az apostolt, hogy arról valljon a korintusiaknak, ahogyan ő a halállal néz szembe.

Pál apostol három képben fejt ki mondanivalójának lényegét, amely képek egy-egy ellentétpárt tartalmaznak. Jöjjetek, nézzünk szembe mi is az elmúlás valóságával ezeken a képeken keresztül!

I. Földi sátor vagy mennyei ház?

Pál apostol az emberi testet, ill. az ember életét egy *sátorhoz* hasonlítja. A hasonlat közel áll hozzá, hiszen maga is sátorkészítőként dolgozott. A sátor ideiglenes lakóhely, amely aránylag hamar elhasználódik, elkopik, összeomlik. Ugyanígy az emberi élet is. Általában hamarabb lesz semmivé, mint egy, az ember által épített ház.

Pál azt írja, "*Tudjuk, hogy földi sátorunk összeomlik.*" Nyilvánvaló, hogy mi is tudjuk, a halál ténye nem kérdés. Ha megkérdezzük bárkit: "Tudod, hogy meg fogsz halni?", nincs olyan ember, aki azt válaszolná: "Tényleg? Most hallom először..." Mégis érezzük, hogy Pál, amint ezeket a sorokat írja, valahogy máshogy gondol erre a tudásra. Szembe néz vele, számol vele, foglalkozik vele. Mer róla gondolkodni és beszélni.

Vannak közöttünk, akiknek ez valóságos tapasztalat, akik számára a földi sátor összeomlása reális közelségbe került. Akkor történik ez, amikor valakit a halál elszakít a közelünkből, vagy amikor magunkon érezzük, látjuk egyre inkább, hogy "*külső emberünk megromlik*" (4.16). Van, aki azon gondolkodik el, hogy egyre gyakrabban megy temetésre; ismerősei, barátai, kortársai elmúlóban vannak. Sokszor ilyen események, betegések, vagy éppen a megöregedés eszméleti rá az embert: a földi sátor összeomlik. Vannak, akiknek életkoruktól és minden egyéb eseménytől függetlenül valóságos kérdés ez. Akik rendszeresen elgondolkoznak arról, hogy minden a pusztulás alá vettetett, és ez nagyon nehéz gondolatokat szül bennük.

Mások azonban úgy érzik, hogy semmit nem tudnak kezdeni e kérdéssel. Esetleg szépek, fiatalok, egészségesek, erősek. Keresztényként is úgy gondolják, a halál és feltámadás kérdése majd évtizedek múlva válik aktuálissá számukra.

Tudjuk, hogy földi sátorunk összeomlik, de azt is tudjuk, - folytatja Pál - hogy "*...van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.*" Ez az első ellentétes képpár második fele. Mert ez az életünk, testünk, mint egy sátor összeomlik, de van egy másik életünk, egy másik testünk, amit Isten készített, ami örökkévaló: a mi mennyei házunk. Senki ne gondoljon itt mennyei lakótelepre! Az Ige azt mondja el, hogy ha ez életünk össze is omlik, Isten Jézus Krisztus halála és feltámadása által egy másik, örökkévaló, elmúlhatatlan életet szerzett nekünk.

Éppen ezért az evangélium (Krisztus feltámadt!) *vígasztalás* mindenkinek, akit megsuhintott az elmúlás szele. Akinek fájdalmas és terhes (testileg és lelkileg egyaránt), hogy -

mint mindenki más is - önmagában hordozza a pusztulást. Összeomlik a sátorod? Igen! De Isten Jézus Krisztusban mennyei házról gondoskodott részedre. *"Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek..."* (Jn.14)

Ugyanakkor az evangélium mindenki más részére *kijózanító üzenet* ma. Neked úgy tűnik, hogy a jelen a biztos, összeomolhatatlan, el nem múló épület, a jövő, a halálon túli lét pedig olyan homályos, bizonytalan, gyengécske valóság, mint egy összeomló sátor. Nem így vagyunk ezzel sokan? Nem ezt táplálja bennünk olyan sok minden ma? Rohanásban élve kinek van ideje ilyen felesleges és haszontalan dolgokkal foglalkozni, minthogy "földi sátrunk összeomlik"? Tudjuk, éppen ezért hajszoljuk magunkat. Minél több minden férjen bele az életbe, ha már úgyis olyan rövid. És eközben a jelen elpusztíthatatlannak mutatkozik előttünk, a halálon túli jövő pedig jelentéktelenné homályosodik a keresztyén, hívő, Krisztust követő embernek is. *Ne hidd el, hogy örökké élsz! Ne hidd el, hogy mindegy, mit teszel! Ne hidd el, hogy a lényeg csak annyi, hogy minél gondtalanabban élvezd az életet!*

II. Levetkőzve vagy felöltözve?

Pál apostol a 2.v-től egy újabb képet használ; egy ruha levetésének ill. felöltésének képét. Ennek alapján úgy látja magát, és minden embert, mint akik fel vannak öltözve, de ez mégsem ad nekik megelégedést: *"Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat"*. A "sóhajtozunk" kifejezés más jelentései: gyötrődünk, nyögünk. Ennek az agóniának okai az apostolt ért szenvedésekben, üldöztetésekben, egyéb nyomorúságokban keresendők. Hasonlóan a mi életünkben is: a fájdalmak, a csalódások, a nyomorúságok, a betegségek, amelyek miatt sóhajtozunk, mind-mind arra mutatnak, hogy még várjuk a teljes megváltást a bűnből és annak következményeiből. Ezért mondja Pál, hogy szeretné magára öltetni az eljövendő, az örök életet.

Előbb azonban le kell vetni a meglévő életet, a halálban. *"Nem szeretnénk ezt levetni..."* - mondja. Nem szeretünk meztelenek lenni, a halálban pedig - az itt használt kép alapján - ez történik. Lemeztelenedünk, mert levetjük, levétetik rólunk az élet. Hiába nem tökéletes, ami van, hiába sóhajtozunk benne, mégis csak élet, Isten ajándéka. És a halálban le kell vetni.

Egy idősebb barátomnál voltam egyszer a kórházban, aki hívő ember volt. Akkor már egyre világosabb volt, hogy nincs túl sok ideje már ebben a világban, ebben az "öltözetben". Azt mondta: András, tudom, hogy ha meghalok, az Úrnál leszek, de mégis: az élet! Az életet nagyon nehéz elengedni! ("Aki ... nem fogta fel az élet szépségét, az nem tudja, mi a feltámadás." - Barth, Kis Dogmatika)

Pál, aki hiszi, vallja, hirdeti, hogy Isten Jézus Krisztussal együtt minket is feltámaszt a halálból, mégis azt mondja: nem akar meztelen lenni. Tart a haláltól. És ezért szeretné a meglévő ruhára felöltözni a mennyeit. Azaz: bárcsak ne halnék meg, hanem még életemben visszajönné az Úr Jézus Krisztus, és akkor egy pillanat alatt átválna jelenlegi, halandó testem/életem az örökkévaló, mennyei testté/életté.

A következőre hívom fel a figyelmet ennek alapján. Pál nem a testtől akar szabadulni, mint amint azt oly sok keleti vallás/meditációs gyakorlat, tanfolyam hirdeti napjainkban (Éppen Magyarországon tartott előadást a buddhizmus harmadik legfontosabb lámája). Nem a testi létből való kiszabadulásra vár Pál (és a keresztyén ember), hanem arra, hogy felöltözze azt a testet, ami nincs az elmúlásnak alávetve. Ahogy egy másik módon kifejezi ezt az apostol: [arra várunk] *hogy a halandót elnyelje az élet*. "Általában azt halljuk, hogy a halál nyeli el az életet, és ez így is zajlik le szemeink előtt. De ahogy a nagy hal nyeli el a kisebbet, úgy bizonyul az élet erősebbnek, mint a halál. És ezért, még ha le is kell vetkeznünk ezt az életet, erősödjünk meg abban, hogy ahogy Krisztus feltámadásában magára öltötte az elmúlhatatlan életet, úgy lesz az majd velünk is.

III. "Itthon" vagy "otthon"?

A harmadik képet Pál az otthoni életből veszi. Arra épít, hogy egy ember egyszerre egy helyen lehet. Az apostol lényegében azt mondja a 6-8.v.-ben: Vagy itthon vagyunk e testben (azaz élünk), de akkor távol vagyunk az Úrtól; vagy otthon vagyunk az Úrnál (már meghaltunk), és akkor távol vagyunk e testtől (ettől az élettől). Vagy "itthon" vagyunk, vagy "otthon" vagyunk. Az apostol azt írja, hogy *"inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz"*. Szívesen költözne itthonról otthonra, mint ahogy szívesen öltöznél fel az új életet, és mint ahogy szívesen költözne be a mennyei, örök házba.

Hogyan néz szembe az apostol a halállal? Bátor bizalommal. Ezt olvassuk mind a 6. mind a 8. versben: *"mindenkor bizakodunk"*. Honnan van az apostolban ez a bátorság, és hogyan lehetne a miénk is ez a biztos bizakodás? Hogyan tud Pál bizalommal, a mennyei hajlékról, az új élet felöltözéséről, a hazaköltözésről szóló teljes bizonyossággal, félelem nélkül szembe nézni a halállal? Nem látja egyiket sem, "csak" hiheti. Maga is úgy fogalmaz, hogy *"hitben járunk, nem látásban"*.

Meggyőződése, hogy Isten erre elkészített bennünket, ezt szánta nekünk. Ahhoz pedig, hogy Istennek ezt az ígértét Pál és mi is igaznak tudjuk tartani, Isten *"zálogul adta nekünk a Lelket"*. Nyilvánvaló, hogy Pál apostolnak minden küzdelme, nyomorúsága, e testben való sóhajtása közepette nagy vigasztalás és bizonyosság forrása ez, hiszen már másodszor írja levelében (1.22). A Szentlélek Isten zálogként, foglalóként, garanciaként adta a szívünkbe. Ez a bizonyosság alapja.

Mert a Szentlélek az élet Lelke, ő az, aki megelevenít. Ő volt jelen a teremtéskor, ő munkálkodik, amikor Isten Jézus Krisztusban újjászüli valakit, és ő az, aki felölti ránk a mennyei hajlékot. Isten az ő Lelkét belehelyezte mindazokba, akik Jézus Krisztusban elfogadták a szabadítót. A János ev.ban azt mondja róla maga Jézus: a Szentlélek veletek, sőt, bennetek lesz (14.17).

Ha Isten az ő Lelkéből adott nekünk, ha ez az összeomlófélben lévő sátor a Lélek templomává lett, hogyne adná Isten meg az örök életet? A Szentlélek jelenléte a zálog, a foglaló, a garancia arra, hogy Isten minden ígértét, amit Pál felsorolt, meg fogja tartani.

A Szentlélek teremti bennünk a bátor bizalmat, bizonyosságot. Aki Krisztusban van, ismeri Isten Lelkének ezt a valóságos, megerősítő munkáját. Az tudja, miért volt ez olyan fontos Pálnak. Mert a Lélek nem tan, hanem Isten bennünk. A munkálkódó Isten a szívünkben. Az, aki meggyőző, bizonyossá tesz olyan dolgok felől, amelyek különben teljesen hihetetlenek lennének számunkra.

A Lélek azonban nemcsak bizodalmat szül bennünk, akik most már bátran nézünk szembe a halállal. Hanem azt is munkálja, amit az apostol így fogalmaz meg: *"Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki."* Az az ember, aki előretekint az eljövendőre, Istennek kedves életre törekszik. Úgy, ahogy János apostol mondja: *"Akiben megvan ez a reménység [ti. hogy látni fogja Istent], megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta."* (1Jn.3.3) Az a bizonyosság, hogy nem a halál nyel el bennünket, hanem az élet nyeli a mi halandó testünket, sohasem a felelőtlen és Isten elleni életre vezet. Azért, mert aki tudja, hogy Isten az ő Lelkét adta garanciául arra, hogy magához fogja venni, tudja, hogy azon a napon megmérték élete, és el kell számoljon minden dolgával.

Jöjjetek hát, tekintsetek Jézus Krisztusra, aki halott volt, de íme, él. Ha még csak azt tudod, hogy földi sátrad összeomlik, de azt nem tudod, hogy mit öltözől fel utána, bízzad rá magad. Engedd át életed a kezébe, amelyet teérted is átszögeztek. Ha pedig már hosszabb ideje abban a reménységben élsz, hogy ő felöltöztet téged, hogy az élet elnyeli a halandót, gondold végig, hogy vajon Istennek kedves életet élsz-e. Úgy élsz, mint aki számol az élet véges voltával, vagy úgy, amint a világ diktálja: nincs időd imádkozni, istenre figyelni, róla, az elmúlásról és a halál

legyőzésének örömhíréről elmélkedni? Adja meg nekünk az Úr, hogy ne csak a fejünkkel, hanem egész életünkkel tudjuk, hogy ha földi sátorunk összeomlik is, van Istentől készített hajlékunk!
ÁMEN!